

tage Loven med alle dens Conseqventser, kunde det see ud, som om vi, efterat man har prøvet Monarchi, Aristokrati, Demokrati, Olyokrati, Hierarchi og militairt Herredømme, nu styrede løs paa et Dictatur af Læger.

Formanden: Den ærede Landstingsmands formelle Bemærkninger give mig Anledning til nogle Ord. Da den foreløbige Lov, der her er under Dmtale, har en vedvarende Virkning, saa følger deraf, som ogsaa den ærede Landstingsmand bemærkede, at den maa forelægges den første Rigsdag, der sammentræder, efterat Loven er udkommen, og det er ikke tilstrækkeligt, at den forelægges til Efterretning, hvilket Sidste vistnok i andre Tilfælde kan indtræde med Hensyn til provisoriske Love. Men jeg har heller ikke betragtet Forelæggelsen paa anden Maade, end at den foreløbige Lov var fremkommen til Afgjørelse af Landstinget; og derfor har Formanden sat denne Lov paa Dagsordenen. At dette er skeet i Forbindelse med det Lovudkast, som nu er under første Behandling, er en Følge af den Maade, hvorpaa Sagen er fremkommen fra Ministeriets Side. Min Betragtningssmaade er derfor, at saavel Lovudkastet som den foreløbige Lov ere en særskilt Afgjørelse udfæstede af Thinget, og dette vil jo fuldkommen kunne gøres gjældende under Behandlingen af Sagen; thi hvis det ved Afgjørelsen viser sig, at man antager Lovudkastet og dert optager Alt, haad der kan siges at indbefattes under den foreløbige Lov, saa bliver det jo en Følge deraf, at, naar den foreløbige Lov kommer til Votering, vil Thinget ikke gaae ind paa denne.

Justitsministeren: Hvad dette formelle Spørgsmaal angaaer, vil jeg erkjende, at den Maade, hvorpaa jeg har udtalt mig ved Sagens Forelæggelse, maaskee er mindre korrekt.

Min Anskuelse er den, at Loven ifølge Grundlovens Bud maa forelægges det høitærede Thing til Sanction eller Forkastelse. Jeg maa med den ærede 2den Landstingsmand for 10de Kreds (Lehmann) være enig i, at den foreløbige Lovs Skjebne ikke saaledes ganske kan være afhængig af den Skjebne, det forelagte Udcast til Lov om Sundhedspolitiet i Kongeriget Danmark faaer, idet nemlig, selv om dette Udcast, saaledes som det er affattet, bliver ophøiet til Lov, den foreløbige Lov dog maa vedblive at gjælde endnu i nogen Tid, efterat dette er skeet.

Hvad den ærede Landstingsmands Bemærkninger ved Udcastet til Lov om Sundhedspolitiet i Kongeriget Danmark angaaer, da maa jeg med Hensyn til hans Uttringer om § 16 bemærke, at det heller ikke er Meningen med Lovudkastet, at man saaledes skal — som den ærede Landstingsmand udtrykte sig — glide over fra den sædvanlige Tilstand til en extraordinair Tilstand. Ministeriet har forudsat, at forinden Sundhedscommisionerne erholdt den overordentlige Myndighed, som § 16 i visse Tilfælde tillægger dem, maatte der finde en Udtalelse Sted fra Justitsministeriet om, at Pest herskede, eller at de Sygdomme fandt Sted, under hvilke den overordentlige Myndighed skulde indtræde. Dette har man troet indeholdes i Lovens § 18, hvor der staaer, at Justitsministeriet har at foranstalte det Fornødne til Udførelse af de i nærværende Lov indeholdte Bestemmelser, at meddele alle Vedkommende de Instructioner og nærmere Forsholdsregler, som Loven ommelder, eller som iøvrigt til dens Gjennemførelse findes nødvendige o. s. v. Jeg erkjender, at det maaskee kunde være bedst, at dette blev mere bestemt udtalt. Iøvrigt er det ikke Andet, end hvad der for Diebliffet finder Sted efter den ældre Forordning af 17de April 1782.